

ทอริ์
ปักใจ

大清織王

ต้นฉบับ 董妮 ลีซน
ก๊อปปี้ แอป

ภาพทอริ์
ภาพทอริ์

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่มีเหนือหัวใจคู่กัน

“

นางเบ๊ปาก ไม่ชอบแววชื่นชมในดวงตาเขาอย่างยิ่ง รวากับว่าตัวเขาเก่งกาจมาก คนอื่น
โง่เง่ากันหมดก็ไม่ปาน

"ไม่ต้องนึกชมข้าหรอก ถึงเป็นโง่ แต่ท่านโง่ไม่โง่กมือเช่นนี้เป็นใครก็เดาความหมายออก
ทั้งนั้นล่ะ"

เขายักไหล่ เข้าใจแววเสียดสีในคำพูดนางทว่าไม่สนใจ อย่างไรก็ตามเสียคนทั้งคู่ต่างก็รู้แก่ใจ
ว่าเขาไม่ได้เป็นโง่ แต่ที่ไม่พูดเพราะมีเหตุอันอื่น

เขาชี้ไม้ชี้มือไปที่เตียงแล้วทำท่านอนหลับ นางตกใจจนด้วยเกือบหลุดมือ

"ท่านต้องการอยู่ที่นี้?"

เขาพยักหน้า ยิ้มอย่างเบิกบานใจหาใดเปรียบ

ทว่าลุ่ยอ้วนซุกหลับโมโหขบกรามกรอด "ยิ้มอะไร คิดว่าตัวเองยิ้มสวยนักหรืออย่างไร ก็แค่
หมั่นโถงที่หมักนานไปนั่นล่ะ!"

เขายิ้ม ยกมือลูบโบน้าตัวเอง เขาคิดว่าตัวเองหน้าตาดีไม่เลว ไม่น่าถึงกับถูกวิจารณ์
เสียแย่เช่นนี้กระมัง

”

มากกว่ารัก ทอรักปักใจ

ด่งฉี ซีเยิน กั๋วเกี้ยว เปา

พิมพ์ครั้งที่ 1 พฤศจิกายน 2556

พิมพ์ครั้งที่ 2 พฤศจิกายน 2556

《大清織工》董妮 Dong Ni 著

Copyright © 2008 Doghouse Books Inc.

Thai translation copyright © 2013 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-1086-0

ภาพประกอบ 威廉

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4848

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 149 บาท

แนะนำตัวละคร

- * อ้ายซิน ชื่อเต็มว่า 'อ้ายซินเจี๋ยหลัว ฝูหรง' พระอนุชาของจักรพรรดิคังซี หลังจากหนีออกจากวังก็ระหกระเหินเร่ร่อน กระทั่งมาถูกพี่น้องสกุลส่วยเก็บกลับบ้านไป
- * ส่วยอี่นซู แผลผี รูปร่างกายตาดำจัดว่าธรรมดา แต่มีสติปัญญาฉลาดเฉลียว อ่านคนเก่ง ทุกวันนี้เป็นเสาหลักของตระกูล
- * ส่วยอี่นจิ้น แผลน้อง มีใบหน้านางงามคมคายทั้งที่เป็นผู้ชาย มีอุดมการณ์ด้านซิงกู่หมิงอยู่เต็มเปี่ยมทว่าฝีมือไม่อำนวย

บทนำ

ภายใต้อาณัติสำนักตำซิ่ง เกิดผู้มีอิทธิพลยิ่งใหญ่ในหมู่ประชา
 สำนักเดินเรือได้หล้าผูกธรรมาเป็นหนึ่ง
 คณะละครไพศาลแผ่ศิลปะทั่วถึง
 ผ้าทอเจียงหนานอวดโฉมวิจิตรตราตรึง
 ร้านสุราสมณะนั่งเชิญเชื้อผู้คนรื่นเริง
 ยอดคนต่างวงการเดิงเกียรติประจักษ์ตาพาใจหญิงให้ปองหมาย
 กิจการลือชื่อขจรขจายก้าวไกลล้ำเลิศสุดรุ่งเรือง
 วางรากฐานนับร้อยปี ไชยตรีศมีลือเลื่อง ทำยู่ผู้มีคนงาม
 เส้นทางวักยอดเขาวน ขจัดสิ่งด้อยพันเจริญตาม...แลหวนคืนเฟื่องฟู

เกริ่นเล่าเท่าความ

ตั้งซีตึกที่แปด วันรุ่งขึ้นหลังจากที่เอาไปถูกจับเข้าคุก วังหลวงก็ตก
อยู่ในความอลหม่าน

"เจ้าสี่บาทเจ็บสาหัสถึงเพียงนั้น พวกเจ้ายังปล่อยให้หนีไปได้ บ่าว
เช่นพวกเจ้าเราจะเก็บไว้ทำไม"

จักรพรรดิหนุ่มหาได้สำราญพระทัยที่จัดการขุนนางชั่วได้ ทว่าทรงเป็น
ห่วงพระอนุชาหนุ่มน้อยผู้ใสซื่อ ฐานะสูงศักดิ์ผู้นั้น... อ้ายชินเจียหลัว ผู้ทรง
ผู้ทรงเป็นพระโอรสของอดีตจักรพรรดิซุ่นจื้อและพระสนมต่งเอ๋อ อดีต
จักรพรรดิซุ่นจื้อทรงรักพระสนมต่งเอ๋อสุดพระทัย หากไม่มีสิ่งใดผิดพลาด
ผู้ที่น่าจะได้นั่งบัลลังก์มังกรตอนนี้สมควรต้องเป็นผู้ทรงมากกว่า

ทว่าชาติกำเนิดของพระสนมต่งเอ๋อตัดอนาคตของผู้ทรง ไม่ว่าจะอดีต
จักรพรรดิซุ่นจื้อจะทรงช่วยพระสนมคนโปรดปิดบังความจริงเพียงใด ทว่า
ความลับที่นางเคยเป็นหญิงขายเสียงเพลงนามต่งเสี่ยวหวานมาก่อนก็ยัง

คงเป็นหนึ่งในหัวข้อสนทนาสนุกปากหลังมื้ออาหารของบรรดาเชื้อพระวงศ์
 ผู้ทรงถูกลอบสังหารหลายครั้งตั้งแต่ยังอายุไม่ครบหนึ่งร้อยวัน เมื่อ
 ไม่มีทางเลือก อดีตจักรพรรดิซุ่นจื้อจึงทรงจัดฉากว่าผู้ทรงเสียชีวิตแล้ว
 จากนั้นทรงนำพระโอรสไปฝากไว้กับขุนนางที่ไว้วางพระทัย

ทว่าเพียงไม่ถึงสองปี พระสนมต่งเอ้อก็อภิลักษณ์บุตรีชายจน
 ล้มป่วยลง อดีตจักรพรรดิซุ่นจื้อจึงทรงรับตัวผู้ทรงกลับมาปลอบขวัญ
 พระสนมแสนรักผู้กำลังทุกข์ระทม

ทว่าพอพระสนมต่งเอ้อมีความสุขแล้ว อดีตจักรพรรดิซุ่นจื้อก็กลับ
 ต้องปวดพระเศียรอีกครั้ง เพราะแผนปองร้ายพระสนมต่งเอ้อและผู้ทรงได้
 เริ่มก่อตัวขึ้นอีกครั้งแล้ว

อดีตจักรพรรดิซุ่นจื้อมีน้ำพระทัยงดงามก็จริง ทว่าทรงขาดความเข้มแข็ง
 เด็ดขาด ท่ามกลางวังหลวงที่เต็มไปด้วยอุบายร้ายรอบด้าน พระองค์ทรง
 เห็นดีเห็นอกกับการรับมือเต็มที่

กลับกลายเป็นเสี้ยนเยี่ยงค้ำขายน้อยที่ขึ้นมือเข้าปกป้องน้องชาย เขา
 ขอให้ผู้ทรงเป็นเพื่อนเรียน และช่วยคุ้มครองดูแลผู้ทรงอย่างใกล้ชิด

นั่นทำให้อดีตจักรพรรดิซุ่นจื้อประหลาดพระทัยยิ่ง เด็กน้อยอายุเจ็ดขวบ
 อย่างเสี้ยนเยี่ยงนี้หรือจะมีปัญญารับมืออิทธิพลมืดมากมายในวังหลวง

ทว่าเสี้ยนเยี่ยงก็ทำได้จริง ๆ ทั้งความรู้ ความสามารถ ตลอดจน
 ลักษณะเฉพาะตัวของเขา อดีตจักรพรรดิซุ่นจื้อทรงเคยสัมผัสสิ่งเหล่านี้
 จากคนเพียงคนเดียวเท่านั้น...ตัวเออร์กุน*

* อ้ายซินเจวี่ยหลัว ตัวเออร์กุน โอรสองค์ที่สิบสี่ของปฐมจักรพรรดิผู้สถาปนาราชวงศ์ชิงหนูเออร์ฮาชื่อ เป็นผู้สำเร็จราชการ
 แทนจักรพรรดิซุ่นจื้อเมื่อครั้งขึ้นครองราชย์ในวัยหกพรรษา

ตอนนั้นเองที่อดีตจักรพรรดิซุ่นจื้อทรงพระราชดำริยกราชสมบัติให้เสวียนเยี่ย ทว่ายังไม่ทันที่พระองค์จะทรงดำเนินการ ด้วยยาพิษที่เกือบปลิดชีวิตพระสนมต่งเอ้อก็ทำให้พระองค์ทรงคลุ้มคลั่ง

จักรพรรดิเจ้าแผ่นดินผู้สูงศักดิ์ เหนือหัวของปวงชนทั้งแผ่นดินกลับทรงปกป้องไม่ได้แม้กระทั่งครอบครัวตัวเองหรือไม่ เช่นนั้นพระองค์ทรงสละราชบัลลังก์ได้หรือไม่

อดีตจักรพรรดิซุ่นจื้อทรงส่งพระสนมต่งเอ้อไปพักรักษาตัวนอกวัง จากนั้นจึงทรงประกาศว่าทรงตายของนาง และทรงวยายนางขึ้นเป็นพระอัครมเหสีตวันจิ้ง หลังจากนั้น การกระทำที่บ้าคลั่งของพระองค์ทำให้ทุกคนคิดว่าพระองค์ทรงเสียดิไป

มีเพียงเสวียนเยี่ยเท่านั้นที่รู้ว่าอดีตจักรพรรดิซุ่นจื้อกำลังบงการเพื่ออนาคต ในฐานะบุตร เสวียนเยี่ยรู้สึกเศร้าใจไม่น้อยที่เห็นบิดาตนเจ็บปวดเช่นนั้น และเพราะฐานะบุตรเช่นเดียวกัน เสวียนเยี่ยจึงรู้สึกอิจฉาพระสนมต่งเอ้อและผู้ทรงผู้ได้ครอบครองหัวใจบิดาเป็นอย่างยิ่ง

ทว่าเสวียนเยี่ยผู้มีความคิดโตเกินวัยหาได้หยุดยั้งทุกอย่างไม่ เขาเพียงแต่เฝ้าดูและรอให้อดีตจักรพรรดิซุ่นจื้อทรงปิดฉากละครของพระองค์

ปีต่อมาเขาส่งผู้ทรงคืนแก่อดีตจักรพรรดิซุ่นจื้อเพื่อให้ครอบครัวได้พร้อมหน้ากัน ทั้ง ๆ ที่ในใจเขาเต็มไปด้วยความเจ็บแค้น

ทว่ากลับเกิดเรื่องไม่คาดฝันขึ้นเมื่อผู้ทรงไม่ยอมกลับไปกับอดีตจักรพรรดิซุ่นจื้อ เด็กชายวัยห้าขวบยืนยันความต้องการของตนอย่างหนักแน่นและชัดเจน...เขาจะอยู่กับพี่ชาย

ไม่ว่าอดีตจักรพรรดิซุ่นจื้อจะทรงโน้มน้าวอย่างไร หรือเสวียนเยี่ย

จะเกลี้ยกล่อม ดุด่า ขับไล่เขาอย่างไร เขาก็ยังคงโบหน้าเป็นยิ้มไร้เดียงสาราวกับเด็กปัญญาอ่อนผู้ไม่รู้เรื่องราวอะไร พุดแต่เพียงว่า "ข้าจะอยู่กับพี่ใหญ่"

เสวียนเยี่ยมองดวงตาเปล่งประกายของน้องชาย รู้สึกว่ามุนหนึ่งในหัวใจกำลังพังทลาย น้องชายผู้นี้เขาเห็นเป็นเพียงภาระที่ต้องรับผิดชอบเท่านั้น เหตุใดผู้หญิงจึงอาลัยอาวรณ์เขามากมายถึงเพียงนี้

ในที่สุดผู้หญิงก็ได้อยู่กับเสวียนเยี่ยมความตั้งใจ เพราะไม่มีใครทนเห็นเด็กน้อยผู้น่ารักราวตุ๊กตาหยกผู้นี้หลังน้ำตาได้

แปดปีต่อมาเด็กน้อยทั้งคู่ช่วยประคับประคองกันจนเติบโตใหญ่กลายเป็นหนุ่มน้อย เสวียนเยี่ยมเกือบถูกเอ้าไปปลิดชีวิตอยู่หลายครั้ง โชคดีที่มีผู้หญิงคอยช่วยเหลือข้างกาย เขาจึงสามารถสะกดอารมณ์ แสร้งทำเป็นไม่รู้ อีไหนอีไหน และรอจนถึงวันที่ตนมีอำนาจในมือพอที่จะจัดการเอ้าไปได้

อย่างไรเสียเอ้าไปผู้ได้รับสมณานาม 'ผู้กล้าอันดับหนึ่งแห่งแมนจู' ก็ไม่ได้ตกลงมาจากสวรรค์ การจับกุมเขาสังเวชชีวิตคนไปสิบกว่าชีวิต แม้แต่เสวียนเยี่ยมเองก็เกือบสิ้นลมด้วยน้ำมือเขา เป็นเพราะผู้หญิงใช้ร่างกายรับอาวุธแทนเสวียนเยี่ยมและเหนี่ยวรั้งเอ้าไปไว้สุดท้าย ทุกคนจึงได้มีโอกาสสร้างผลงานครั้งยิ่งใหญ่

เหตุใดผู้หญิงจึงทุ่มเทสุดชีวิตเช่นนั้น...เพียงคิดถึงภาพที่เขานอนหายใจรวยรินอยู่กลางกองเลือด เสวียนเยี่ยมก็นึกอยากกระเปิดอารมณ์ใส่อะไรสักอย่างเสียเดี๋ยวนี้

"เอาตัวเจ้าสี่กลับมาให้ได้ ต่อให้พลิกแผ่นดินก็ต้องหาให้พบ!" พระราชโองการทางการเมืองชั้นแรกของอ้ายซินเจี๋ยหลัว เสวียนเยี่ยมจักรพรรดิคังซีในวัยหนุ่มก็คือ...ตามหาตัวผู้หญิง พระอนุชาของพระองค์ให้พบ

7

"อวันซู อวันจิน มาดูนี่เรารู้ว่าแม่ชื่ออะไรมาให้พวกเจ้า"

แม้อายุเกือบครึ่งร้อย ความสดสวยร่วงโรยไปตามวัย ทว่าสภาพแวดล้อม
เจียงหนานก็ได้มอบความงามเจิดฉายให้ซูหยินสู้อย่างเต็มที่ ยิ่งกาลเวลา
ผ่านพ้นล่วงเลย ความอ่อนช้อยก็ยิ่งปรากฏเด่นชัด

นางในเวลานี้ดูไม่ต่างจากนกน้อยที่กำลังเร่ร่อน ในมือถือกล่องไม้จันทร์
ฝีมือประณีต สายตาสอดส่ายหาบุตรชายหญิงที่นางให้กำเนิดอย่างยาก
ลำบากในปีที่อายุนางล่วงเข้าสามสิบไปแล้ว

สู่อวันซูที่กำลังง่วนอยู่ในครวั้ถึงกับตัวสั่นระริก

"ไม่กระมัง ท่านแม่ชื่อของอีกแล้วหรือ" นางไม่มีเวลามาสนใจซาลาเปา
บนเตาแล้ว ว่าแล้วก็ยกชามกระโปรงวิ่งออกไปทันที "ท่านแม่ ครั้งนี้ท่าน
เสียเงินไปเท่าไร"

ในที่สุกก็ได้ยินเสียงคนตอบรับ ซูหยินสู่วิ่งมาด้วยอารมณ์เบิกบาน

ก่อนจะเปิดกล่องไม้อย่างแสนภูมิใจ "เจ้าคุณนี่สิ งามมากใช่หรือไม่!"

กำไลหยกมังกรหงส์คู่หนึ่ง เนื้อวาวใสแจ๋วแวววับ เปล่งประกาย สีเขียวสดราวกับยอดเขากลางป่า ยามที่แสงอาทิตย์สาดมากระทบยิ่งดูคล้ายกับถูกปกคลุมด้วยหมอกบางๆ อีกชั้น

นี่คงจะเป็นหยกหลานเถียนชั้นหนึ่งเป็นแน่ และต้องเป็นผู้ที่มีสายตาแหลมคมเช่นซูหยินสือเท่านั้นจึงจะเลือกซื้อสินค้าระดับสูงเช่นนี้ได้

ทว่าเสียงของสุ่ยอวี่นซุกกลับลั่นจนแทบฟังไม่เป็นประโยค "ท่านแม่ นี่... เงิน... ของพวกนี้..."

ซูหยินสือคว่ำมือบุตรสาวขึ้นมา กำไลหงส์ถูกสวมลงบนข้อมือนางทันที "สบายใจได้ แม่เคยซื้อของขาดทุนหรือ แม่ต่อๆๆ ราคาจากหนึ่งพันสองร้อยตำลึงจนเหลือแค่แปดร้อยตำลึงเท่านั้น ต่อจนเจ้าแก่นั้นจนจะร้องให้อยู่รวมร้อย! ตอนนี่..." นางมองข้อมือขาวผ่องตัดกับกำไลหยกของบุตรสาว หากจะพรรณนาด้วยคำว่า 'งดงาม' เพียงสองพยางค์ก็ดูจะน้อยไปกระมัง "เจ้าใส่กำไลนี้แต่งงานเข้าสกุลหลี่ รับรองว่ามีแต่คนชื่นชม"

ทว่าสติของสุ่ยอวี่นซุกขาดผิงไปตั้งแต่ได้ยินคำว่า 'แปดร้อยตำลึง' แล้ว สกุลสุ่ยเคยจ่ำรวยเป็นอันดับหนึ่งในเจียงหนิง* ก็จริง ทว่านั่นก็เป็นอดีตไปแล้ว ตั้งแต่ที่ทางการออกคำสั่งห้ามประชาชนครอบครองเครื่องทองคำเกินหนึ่งร้อยเครื่องเป็นต้นมา ก็กิจการทองคำของสกุลสุ่ยก็ตกต่ำลงราวกับสายน้ำที่ไหลสู่ที่ต่ำโดยไม่ไหลย้อนคืน

แม้ทุกวันนี้ยังไม่ถึงขั้นกัดก้อนเกลือกิน ทว่าต่อให้ขายที่ดินและทรัพย์สิน

* เจียงหนิง ชื่อเดิมของเมืองหนานจิง (นานกิง) ในมณฑลเจียงซู ถือเป็นศูนย์กลางการผลิตผ้าทอในแถบเจียงหนานหรือตอนใต้ของแม่น้ำฉางเจียง (แยงซีเกียง)

สมบัติทั้งหมดที่เหลืออยู่ตอนนี้ เงินที่ได้ก็ยังไม่ถึงแปดร้อยตำลึงอยู่ดี!

ใครให้เงินท่านแม่ไปซื้อกำไลหยกมากมายถึงเพียงนี้ นางจะต้องจับเจ้าคนชั่วนั้นมาสับเป็นไส้ชาลาเปาให้ได้!

"ท่านแม่ ท่าน...จ่ายเงินเขาครบแล้วหรือ"

"ยังนะสิ!" สุหยินสู่ยเบิ่งดวงตากลมโตพลางส่ายหน้า มิใช่แค่นำรักธรรมดา ทว่านำรักจนน่าโมโหทีเดียว "อยู่ดี ๆ ใครจะพกเงินมากมายขนาดนั้นไปเดินถนนเล่า แม่ก็เลยบอกให้ทางร้านมาเก็บเงินที่คุดหาสน์พรุ่งนี้จริงสิ อวีนจิ้นละะ กำไลมังกรนี้แม่จะให้เป็นสินสอดสู่ขอคุณหนูสกุลเจียง"

ยังจะเหลือสินสอดทองหมั้นอะไรอีก สุหยินสู่ยหารู้ไม่ว่าหลังจากที่สกุลสู่ยตกอับแล้ว การหมั้นหมายเมื่อวัยเด็กของสู่ยอวีนซูและสู่ยอวีนจิ้นก็แทบจะกลายเป็นโมฆะไป...ฝ่ายตรงข้ามไม่มาถอนหมั้น ทว่าก็ยื่นกรานจะไม่แต่งงาน

"อวีนจิ้นอยู่ที่โรงทอผ้า ท่านแม่เอากำไลหยกมาให้ข้า ประเดี๋ยวข้าจะเอาไปให้เขาเอง" นางปดมารดา ตอนนี้นางต้องหลอกเอากำไลไปคืนร้านให้ได้เสียก่อน มิฉะนั้นพรุ่งนี้ทางร้านมาเก็บเงินแล้วไม่มีจ่ายจะเป็นเรื่องได้

"อยู่ที่โรงทอผ้านะเอง! ถ้าอย่างนั้นแม่ไปหาเขาดีกว่า" สุหยินสู่ยอยากเห็นใบหน้าตื่นเต็นดีใจของบุตรชายใจแทบขาด

สู่ยอวีนซูตั้งนางไว้ "ท่านแม่ เมื่อครู่ท่านก็ออกไปตั้งนานกว่าจะกลับ ท่านพ่อเรียกหาท่านเป็นลิบริบอบแล้ว ชินท่านยังออกไปข้างนอกอีก ท่านพ่อได้อาละवादแน่!"

เมื่อได้ยินเช่นนั้นใบหน้าของสุหยินสู่ยก็พลันมุตสีแดงขึ้นทั้งสองข้างแก้ม "เช่นนั้น...เจ้าเอากำไลไปให้อวีนจิ้นเถอะ แม่จะไปดูพ่อเจ้าก่อน" ท่าทาง

เงินอายุของนางยามหม่นร่างนั้นมองอย่างไรก็ไม่เหมือนผู้ที่กำลังจะไปหาสามี ที่อยู่กินกันมาสามสิบปีแม่แต่น้อย ทว่าเหมือนสาวน้อยวัยแรกแย้มที่เพิ่งรู้จักความรักมากกว่า

สู้อวนชูตอนใจ ลูบกล่องไม้ในมือ "ท่านแม่นี่น้ำ แท้จริงแล้วท่านฉลาด หรือเลอะเลือนกันแน่" สามารถเลือกของดีเช่นนี้ได้ ทว่ากลับไม่คิดถึงเรื่องเงินเลย "ไม่มีใครดีพร้อมไปเสียทุกอย่างจริงๆ นั่นละ...ยกเว้นข้า" นางมิวายยกยอตัวเอง

นางเรียกท่านลุงที่ทำหน้าที่เฝ้ายามประตูหลังให้มาช่วยดูไฟในครัว หากซาลาเปาหนึ่งเสร็จเมื่อไรก็ให้ยกไปให้คนงานที่โรงทอผ้าได้เลย จากนั้นจึงกลับห้องไปเปลี่ยนเป็นชุดทอผ้าทองแพรวพราว ภายใต้อประกายเจิดจ้า ยิ่งงามอร่ามตาราวกับดอกไม้ต้นที่บ้านสะพรั่ง เคลื่อนไหวแต่ละครั้งเปล่งแสงระยิบระยับจับตา สมแล้วที่เป็นไหมทอผ้าเงินด้นทองชั้นเลิศ เจิดฉาย หูหรรษาหาใดเปรียบ

ชุดผ้าทองสวมอยู่บนร่าง ความหดหู่ซึ่มซามลายหายไปสิ้น นางขีดใบหน้างามขึ้นสูงราวกับแม่ทัพผู้ยกทัพไปทำสงคราม โหนเลยจะเหลือสภาพตกอับให้ใครเห็น

คนนอกที่ไม่รู้เรื่องย่อมคิดว่านางมาจากสกุลสูงศักดิ์ ไม่มีทางเดาออกเลยว่าแท้จริงแล้วนางคือคุณหนูใหญ่สกุลสูงที่ฐานะกำลังตกต่ำลงทุกวัน ๆ

"โอ๊ย!"

เพราะขีดหน้ามากไปจึงก้าวสะดุดขณะข้ามธรณีประตู

"อันตรายนะจริง" นางกอดกล่องไม้ในมือแน่น ลำพังกัดนางหกล้มยัง

ไม่เป็นไร แต่หากก่าไลหยกในกล่องตกแตกละก็ นั่นคงเป็นเรื่องฟ้าดลุ่มดินทลายทีเดียว

นางเปิดกล่องออกดู โชคดีที่ไม่เป็นไร ว่าแล้วก็เดินถอนใจออกไป

"พี่ใหญ่ ท่านแต่งตัวเช่นนี้จะไปไหน" เสียงหนึ่งลอยมาจากด้านข้าง เป็นอวีนจิ้นน้องชายนางนั่นเอง เขาขมวดคิ้วงามได้รูป ดวงตาดำขลับเจือทั้งแววเศร้าสร้อย ขุ่นเคือง เด็ดเดี่ยว ตลอดจนแววสิ้นหวังรางๆ

ทั้งที่เป็นฝาแฝดท้องเดียวกัน ใช้ชีวิตร่วมกันมาสิบกว่าปี ทว่าสู่อวีนจิ้นก็ยังไม่เคยเคลิ้มไปกับใบหน้าหล่อเหลางดงามของน้องชายอยู่เสมอ

"พี่ใหญ่! สู่อวีนจิ้นถูกมองจนหน้าแดงก่ำ 'ข้าเป็นน้องชายแท้ ๆ ของท่าน ขอความกรุณาท่านเลิกทำท่าเคลิบเคลิ้มเช่นนี้ได้แล้ว'"

ก็เพราะว่าเขาเป็นน้องชายนางอย่างไรเล่า นางถึงได้ 'เคลิ้ม' เช่นนี้! ถ้าเปลี่ยนเป็นน้องสาวได้ก็คงดีไม่น้อย รูปโฉมโดดเด่นเช่นนี้คงจะดึงดูดพวกหนุ่มๆ มากฝีมือมาทำงานที่โรงทอผ้าสกุลสู่ยได้สบายๆ แม้ไม่จ่ายเงินเดือน นางจะได้ไม่ต้องคอยกลัดกลุ้มเรื่องหาเลี้ยงครอบครัวทั้งวันทั้งคืน เช่นนี้อีก

สู่อวีนจิ้นมีหรือจะไม่เข้าใจหัวอกพี่สาวผู้รักเงินยิ่งชีพผู้นี้ เขาค้อนไล่ นาง "หยุดความคิดเหลวไหลของท่านได้แล้ว มิฉะนั้นข้าโมโหจริง ๆ ด้วย!"

"เจ้าก็ไม่โหอยู่แล้วนี่" นางงม้ง่า

เขาสะบัดเสียงฮืออย่างขุ่นเคือง ไม่คิดจะใช้เหตุผลกับนางอีก "ถ้าท่านไม่มีเหตุจำเป็นก็อย่าออกไปข้างนอกบ่อยๆ ชื่อเสียงจะได้ไม่ต่างพร้อย"

"ชื่อเสียง?" นางลู่บวมูก ใบหน้ายิ้มแย้มงามตาเจือแววร้ายงามอาลัยเล็กน้อย "เจ้าสนใจเรื่องพวกนี้ตั้งแต่เมื่อไร หรือพ่อตาในอนาคตเจ้าว่าอะไร"

มาอีก"

"ไม่จำเป็นต้องพูดถึงเขา"

"ข้ารู้แล้ว ท่านลุงเจียงคงจะจับได้ว่าน้องเจียงมาหาเจ้าอีกกรรมัง เลย ดากดางเจ้าเสียยกใหญ่" นางชุนนี่ขึ้นนับ "ขอขำนับคูก่อน ตั้งแต่ต้นปี เป็นต้นมา ท่านลุงเจียงเคยตำหนิเรื่องท่านพ่อทำกิจการตกต่ำ ท่านแม่ ใช้จ่ายสุรุ่ยสุร่าย ลูกจ้างที่โรงทอผ้านั่งตบยุงไปวันๆ ไปแล้ว ตอนนั้นก็คง ถึงที่ข้าชื่อเสียงต่างพร้อยแล้วสินะ"

สกุลเจียงรุ่งเกียจสกุลสุ่ยถึงเพียงนี้โยไม่ถอนหมั้นไปเสียเลยนะ จะคอยตามเกาะเกาะบ้านเบียนเช่นนี้ด้วยเหตุใด

สุ่ยอวันจินนี่วโบน้าคมคาย ไม่พูดอะไรอีก

"อวันจิน ข้ารู้ว่าเจ้ากับน้องเจียงเป็นเพื่อนเล่นกันมาตั้งแต่เด็ก แต่ ท่านลุงเจียงตั้งแง่กับสกุลเรามากขึ้นทุกวันๆ ถ้าเจ้าอยากแต่งงานกับ น้องเจียงจริงๆ ก็ต้องทนฟังคำวิจารณ์ของเขาให้ได้ มิฉะนั้นก็ถอนหมั้น เสียเถอะ"

เขาไม่เคยคิดจะแต่งงานกับเจียงซินทรงเลย เพียงแต่สกุลเจียงกับเขา มีแผนการบางอย่างร่วมกันเท่านั้น ทว่าเรื่องนี้ยังบอกพี่ใหญ่ไม่ได้ในตอนนี

"ข้าไม่เก็บคำพูดท่านลุงมาใส่ใจอยู่แล้ว แต่เรื่องชื่อเสียงของท่านข้า ก็ว่ามีปัญหาจริงๆ" เขาตัดสินใจแล้วว่าจะอุทิศชีวิตนี้แด่โรงทอผ้าสกุลสุ่ย ขอเพียงชื่อเสียงวงศ์ตระกูลกลับมาโด่งดังอีกครั้ง แม้ต้องแลกด้วยชีวิตเขาก็ยินดี

เขามันก็แค่คนไร้อนาคตเท่านั้น ดังนั้นจึงหวังให้พี่สาวเพียบพร้อม สมบูรณ์ที่สุด

"มีปัญหาอะไร"

"ท่านเป็นสาวเป็นนาง แต่กลับชอบไปเตร็ดเตร่นอกบ้านโดยไม่มีบ่าวติดตาม ชื่อเสียงท่านป่นปี้หมดแล้ว"

"แล้วเจ้าจะเอาของแบบนั้นไปทำอะไร ก็นึกไม่ได้ แลกเป็นเงินก็ไม่ได้"

"แต่มันจะทำให้ท่านได้แต่งงานอย่างสมเกียรติในอนาคต!" เขาชบกรามกรอด

นางตะลึงไปเล็กน้อย นึกไม่ถึงว่าแม้แต่ไมโท น้องชายนางก็ยังดงามถึงเพียงนี้ นางอดคิดไม่ได้จริงๆ ว่าหากนางมีใบหน้าที่ดงามเช่นนั้นบ้างจะดีเพียงไร ไม่ว่าจะอาจมีพวกผู้ชายมาต่อแถวขอทำงานที่โรงทอผ้ายาวไปถึงนอกเมืองเจียงหนิงก็เป็นได้

ทว่าน่าเสียดาย ทั้งที่เป็นฝาแฝดกันแท้ๆ แต่นางกลับมีใบหน้าที่ม้ายไปทางบิดา คิ้วบาง ตาตู่ ปากเล็ก มองอย่างไรก็แคบรูปโฉมระดับกลางเท่านั้น ไม่มีวันเป็นนางฟ้านางสวรรค์ไปได้

สัปดาห์หนึ่งเดือนตาลอีกครั้งเมื่อเห็นนางใจลอย "ท่านกลับเข้าไปข้างในเดี๋ยวนี้ และจากนี้ไปหากไม่จำเป็นก็ห้ามออกจากบ้านแม้แต่ก้าวเดียว!" ในเมื่อบิดามารดาไม่สนใจ ในฐานะบุตรชายคนเดียวของสกุล เขาจำเป็นต้องแบกรับภาระทั้งหมดของครอบครัว รวมทั้งดูแลสั่งสอนพี่สาวจอมคึกคะนองผู้นี้ด้วย

สัปดาห์หนึ่งชุกะพระบิดาจับปลางยื่นมือไปแตะหน้าผากน้องชาย "เจ้าใช้ชั้นหรืออย่างไรถึงได้โอะโอะโวยวายเช่นนี้" พวกคนป่วยไข้อย่าไปใส่ใจมากเป็นดีว่าแล้วก็เดินออกไปอย่างไม่สนใจ

เขาจับก้าวยาวๆ ไล่ตามนาง "ท่านรู้หรือไม่ว่าข้างนอกพุดถึงท่านใน

ทางเสียหายแค่ไหน จีนเป็นเช่นนี้ต่อไปท่านจะไม่มีวันได้แต่งงานเข้าสู่กุล
ดี ๆ นะ"

"ข้าวกลัวพวกนี้ไม่ได้แพร่สะพัดแค่วันสองวัน เจ้าได้ยินบ่อยๆ เต็มว
ก็ขึ้นเอง จะสนใจไปทำไม" กำไลหยกในมือนางต่างหากที่ควรต้องสนใจ

"ชิน?" เขาแทบเป็นลม "เรื่องนี้มีผลต่อความสุขทั้งชีวิตของท่าน
จะบอกว่าชินได้อย่างไร"

นางเปิดกล่องไม้ในมือยื่นใส่เขา "ถ้าจัดการเรื่องนี้ไม่ได้ก็อย่าพูดถึง
ทั้งชีวิตเลย เพราะพวกเราคงตายยกสกุลตั้งแต่พรุ่งนี้แล้ว"

แม้เห็นเพียงชั่วแวบ ทว่าความเลอค่าของกำไลหยกก็ทำเอาเขา
ตกตะลึงไป "ท่านไปเอาของล้ำค่าเช่นนี้มาจากที่ไหน"

"ท่านแม่ซื้อมา ตั้งใจจะให้เจ้าใช้เป็นสินสอดหนึ่งวง ส่วนอีกวงให้ข้า
เป็นทรัพย์สินติดตัวตอนแต่งงาน"

เขากัดฟันแน่น เกือบจะเหงงหน้าตะโกนใส่ฟ้าอยู่รอมร่อ "นางไม่รู้
หรือว่าฐานะของพวกเราตอนนี้เป็นอย่างไร ถึงได้กล้าใช้จ่ายเรื่องไร้สาระ
เช่นนี้"

"ในสายตาท่านพ่อท่านแม่แล้ว สกุลส่วยคือมหาเศรษฐีอันดับหนึ่งของ
เจียงหนิงตลอดกาล ต่อให้ยุคมัยเปลี่ยนแปลงอย่างไรก็ไม่ยอมเปลี่ยนความคิด"
นางตบ่าเขาให้ยอมรับชะตากรรม เมื่อบิดามารดาไม่ยอมเข้าใจกฎแห่งโลก
เช่นนี้ ผู้เป็นบุตรก็ควรต้องเข้มแข็งให้มาก

"ตอนนี้เป็นยุคสมัยของดาจิง ไม่มีแผ่นดินของพวกเราชาวฮั่นอีก
ต่อไป หากคิดจะฟื้นอดีตอันรุ่งโรจน์ของสกุลส่วยขึ้นมาใหม่ พวกเราก็ต้อง
กำจัดพวกแมนจูให้... อู๊ป!"

ส่วยอ้วนชูรีบบิดปากเขาอย่างรวดเร็ว "เจ้าอยากตายหรือ! คำพูดเช่นนี้ยังพูดออกมาได้ หากใครเข้าใจผิดคิดว่าเจ้าเป็นกบฏขึ้นมาจริงๆ หัวเจ้าได้หลุดจากบ่าแน่!"

"จักรพรรดิแมนจูसारเลว! พวกเราทอผ้าแล้วมันหนักหัวเขาตรงไหนอยู่ๆ ดันมาออกคำสั่งห้ามประชาชนมีเครื่องทอผ้าเกินหนึ่งร้อยเครื่องเสียอย่างนั้น สกูลส่วยถึงได้ตกต่ำเช่นนี้ได้อย่างไร!" เขาโกรธกริ้ว ทว่าก็เบาเสียงลงมากแล้ว

ส่วยอ้วนชูดิ่งตาใส่เขา "เรื่องภายในราชสำนักชาวบ้านอย่างพวกเรายุ่งได้หรือ ต่อไปห้ามเจ้าพูดเรื่องนี้อีก" คราบเลือดจากสีบวันในหยางโจว* และสามสังหารหมู่จยาดิง** ยังไม่ทันแห้ง นางไม่ยอมให้น้องชายตกอยู่ในเหตุการณ์เช่นนั้น

เขาไม่พูดไม่จา ทว่าดวงตาดำสนิทฉายประกายร้ายกาจ พี่ใหญ่คิดว่าการค้าเล็กๆ น้อยๆ เช่นนี้จะช่วยประคองโรงทอผ้าสกูลส่วยได้จริงๆ นะหรือ เพื่อฝันทั้งเพ หากคิดจะกอบกู้เกียรติยศสกูลส่วยคืนมาอีกครั้งก็เหลือเพียงวิธีเดียวเท่านั้น... ตำนางิ่งกุ่มหึง

ส่วยอ้วนชูเดินออกจากประตูใหญ่ พอเห็นน้องชายยังเดินตามมาก็สงสัย "เจ้าไม่ไปโรงทอผ้าแล้ว ตามข้ามาทำไม"

"ข้าจะไปจัดการเรื่องปวดหัวนี้กับท่าน" มีเขาคอยคุ้มครองเช่นนี้ ดูสิ

* สีบวันหยางโจว เป็นเหตุการณ์ในรัชสมัยซุนจื๊อศกที่สอง (ค.ศ. 1645) สื่อขอผ้าจากรวมทหารควบคุมตำแหน่งราชบัณฑิตแห่งราชวงศ์หมิงได้นำกำลังทหารและประชาชนชาวฮั่นด้านทัพแมนจูที่บุกยึดเมืองหยางโจว วันที่สีบแปดเดือนสี่ราชสำนักชิงจึงส่งมหาราชกรในหยางโจวทั้งหมดอย่างโหดเหี้ยมโดยใช้เวลาสิบวัน

** สามสังหารหมู่จยาดิง ในรัชสมัยซุนจื๊อศกที่สอง (ค.ศ. 1645) เดือนหก ตัวเออร์กัน ผู้สำเร็จราชการแทนจักรพรรดิซุนจื๊อออกคำสั่งให้ชายชาวฮั่นโถนผมครึ่งศีรษะอย่างชาวแมนจูเพื่อแสดงความสามัคคีตามนโยบาย 'ไว้หัวไม่ไว้ผม ไว้ผมไม่ไว้หัว' ทำให้ชาวฮั่นโดยเฉพาะที่เมืองจยาดิงลุกฮือขึ้นต่อต้าน ทหารแมนจูจึงสังหารหมู่ชาวเมืองจยาดิงสามครั้งในปีเดียวกัน ได้แก่ วันที่สิบสามและสิบสี่เดือนหก และวันที่สิบหกเดือนแปด

ว่าใครจะกล้าว่าร้ายพี่ใหญ่อีก

สู่ยอวันขูได้แต่ส่ายหน้าถอนใจให้น้องชายผู้ปลงไม่ตกเสียที มนุษย์เราเกิดมาหนึ่งชาติอย่างมากก็หนึ่งร้อยปีสั้น ๆ หากมีว่แต่สนใจสายตาผู้อื่น เช่นนี้ ชีวิตนี้จะอยู่อย่างอิสระได้อย่างไร

นางเม้มปาก เจยหน้ามองฟ้าคราม เมฆขาวลอยเอื่อยดูคล้ายขนมไหมฟ้าที่ตลาดนัดไม่น้อย ไม่รู้ว่ารสชาติจะหอมหวานเหมือนกันหรือไม่

นางแลลั่นเลียริมฝีปากแดงนุ่มน้ม จินตนาการว่าตัวเองกำลังอมก้อนน้ำตาลในปาก รู้สึกหวานฉ่ำไปทั้งใจ

"อากาศดี คนดี ทิวทัศน์ก็ดี ชีวิตเช่นนี้ยังต้องการอะไรอีก"

สู่ยอวันจิ้นค้อนปะหลับปะหลือก ทนพี่สาวผู้ไร้เดียงสาผู้นี้ไม่ไหวอีกต่อไป นำส่งสารสกุลสู่ยที่ครั้งหนึ่งเคยรุ่งเรืองจริงๆ ตอนนี้เหลือเขาเพียงคนเดียวเท่านั้นที่ยังเป็นคนปกติ

"ที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ก็ดีอยู่แล้ว เจ้าอย่ามัวแต่นั่งฝันกลางวันไปเรื่อยเลยไปเถอะ! รีบไปจัดการเรื่องกำไลนี้ก่อนดีกว่า ขึ้นทั้งไว้นานคงไม่ดีแน่"

สู่ยอวันขูเหลือบมองน้องชายอย่างมีนัยลึกลับแล้วเอ่ยต่อ "อวันจิ้นเมื่อไรเจ้าจะรู้จักพอใจในสิ่งที่ตนมี" นางส่ายหน้าถอนใจเบาๆ พลางก้าวยาวๆ ไปข้างหน้า คางเล็ก ๆ เข็ดสูงราวกับนกยูงน้อยแสนเย่อหยิ่ง

"พื้นเพื่อนอีกแล้ว" เข่าจ้องเงาด้านหลังนาง อย่างไรก็ตามเสื่อกี๋ขึ้นกับความพิลึกพิลั่นของนางมาแต่ไหนแต่ไร ชี้เกี่ยจจะไข้เหตุผลกับนางเต็มที เขาเดินไล่ นางจนทัน "พี่ใหญ่ ท่านแน่ใจหรือว่าร้านอัญมณีจะยอมให้พวกเราคืนสินค้า"

"แน่นอน"

"ทำไมเล่า"

"สินค้าราคาหนึ่งพันสองร้อยตำลึงถูกท่านแม่ต่อจนเหลือแปดร้อยตำลึงเช่นนี้ อยากรู้เสียได้แก่ว่ารู้ลึกเสียตายไม่น้อย ถ้าพวกเราเป็นฝ่ายไปยกเลิกสัญญาซื้อขายเสียเองตอนนี้ มีหรือได้แก่จะไม่ไปลาบปลื้มต้นต้นใจ"

เขาสูดหายใจเฮือก ทักชะการต่อราคาของท่านแม่ล้ำเลิศยิ่ง

"จะว่าไปกำไลหยกคู่นี้ก็ซื้อได้คุ้มค่าอยู่หรอก แต่น่าเสียตายที่..."

ตอนนี้สกุลสูญไม่มีเงินแล้ว

นางพลันหยุดฝีเท้าในทันใด ไบหูถามประณีตราวหยกสลักเงี้ยวเพียงเสียงพูดคุยจากสองฝั่งถนนอยู่ครู่ใหญ่ ริมฝีปากอวบอ้อมค่อย ๆ คลี่ออกช้า ๆ เป็นรอยยิ้มเจ้าเล่ห์

สู่อวันจินเดินเลขนางไปแล้วสามก้าวถึงพบว่านางไม่ได้ตามมา เขามุนร่างเดินกลับไป "ท่านหยุดทำไม"

"เจ้าได้ยินหรือไม่ ท่านข้าหลวงใหญ่จะซื้อตัวแม่นางชื่อว่าบุปผางามแห่งหอหิมะรัญจวนมาเป็นอนุภรรยา"

"แล้วอย่างไรเล่า"

สู่อวันชูคิ่งหูเขามากระซิบกระซาบอยู่พักใหญ่

สู่อวันจินหน้าเปลี่ยนสี "จะเป็นไปได้ได้อย่างไร"

"เป็นไปได้หรือไม่ก็ต้องลองถึงรู้" นางยัดกลองไม้ใส่อกเขา "เร็วเข้า ข้าจะไปรอฟังข่าวเจ้าที่โรงน้ำชาฆ่ามันไผ่"

"แต่ว่า..." ถึงแม้จะเป็นผู้ชาย ทว่าถึงอย่างไรเขาก็ยังอายุน้อย จะให้เขาไปเจรจากราคาที่หอนางโลมเช่นนั้น เขาก็เงินเป็นนะ!

"เป็นชายอกสามศอกแท้ ๆ จะกลัวอะไร" นางผลักไหล่เขาอย่างแรง

พร้อมพูดให้กำลังใจ "พี่ใหญ่เชื่อว่าเจ้าจะต้องทำสำเร็จ"

สู่ยวันจิ้นลิ่งเหลืออยู่สักครู่ ในที่สุดก็พยักหน้ายอมรับความจริงและแรงกดดันจากพี่สาว เขาลากเท้าก้าวไปข้างหน้า มีวายบ่นงึมง่า "ท่านเชื่อข้า แต่ข้าไม่เชื่อความคิดเหม็นบูดของท่าน!"

สู่ยวันชู่เลือกห้องกันพิเศษที่โรงน้ำชาไม่นาน นิ่งจิบชาไปพลางรอน้องชายกลับมาพร้อมเงินก้อนโต

นางนั่งรอไม่นาน ภายในเวลาเพียงไม่ถึงครึ่งชั่วยาม สู่ยวันจิ้นก็วิ่งรี่เข้ามาด้วยความตื่นเต้นยินดี

นางไม่รอน้องชายเปิดปากก็จัดการจ่ายเงินแล้วลากเขาออกจากโรงน้ำชา

ระหว่างทางกลับบ้านสู่ยวันจิ้นทนเก็บอารมณ์ตื่นเต้นอันล้นอกไม่ไหว เขาทอหยาใจพลางถาม "พี่ใหญ่ ท่านรู้ได้อย่างไรว่าแม่นางชื่อฮว่ามีเงินเก็บจำนวนมาก มีหน้าซำยังกล้าใช้เงินก้อนโตขนาดนั้นซื้อกำไลหยกจากพวกเรา"

ของที่มารดาซื้อมาด้วยเงินแปดร้อยตำลึงถูกขายไปด้วยราคาหนึ่งพันตำลึง การขายต่อคราวนี้ได้กำไรถึงสองร้อยตำลึงเต็ม ๆ เช่นนี้เขาจะไม่ตั้งใจได้อย่างไร

"แม่นางชื่อฮว่าครองตำแหน่งคนิก้าอันดับหนึ่งแห่งเจียงหนิงมาถึงห้าปี ผู้ชายที่มาติดพันมีตั้งแต่พวกขุนนางใหญ่ไปจนถึงพวกเศรษฐีคุณชาย หากนางจะมีทรัพย์สินส่วนตัวบ้างก็คงไม่น่าแปลกใจ ข้าเดาว่าทรัพย์สินนางถ้าไม่ถึงหนึ่งแสนตำลึงก็น่าจะถึงห้าหมื่นตำลึง เงินหนึ่งพันตำลึงสำหรับ

นางก็แค่เศษเงินหรอก"

"แต่ต่อให้นางมีเงินมากมายขนาดนั้น นางก็ไม่จำเป็นต้องซื้อกำไลหยกของพวกเรานี่!"

"ถ้าเป็นเวลาปกตินางคงไม่ควักเงินตัวเองซื้อ นางอยากได้อะไรพูดคำเดียวก็มีคนประเคนให้ถึงที่แล้ว แต่ตอนนี้นางกำลังจะแต่งงานออกจากหอนางโสม เครื่องประดับทั้งหลายที่เคยได้จากผู้ชายพวกนั้นย่อมเอามาใส่อวดใครในจวนข้าหลวงตรวจการไม่ได้ แล้วอีกอย่างคนเป็นเจ้าสาวก็ต้องมีทรัพย์สินมีค่าติดตัวให้พอเป็นหน้าเป็นตาบ้าง เวลานี้กำไลหยกมังกรหงส์ของพวกเราจึงเป็นตัวเลือกที่เหมาะสมที่สุด"

มีน้ำเล่าเขาถึงได้รับการต้อนรับอย่างดีเมื่อออกจุดประสงค์ที่มาพบแม่นางซื้อฮว่าถึงหอหิมะรัญจวน อย่างไรก็ตามเสียความคิดววนของผู้หญิงก็มีแต่ผู้หญิงด้วยกันเท่านั้นที่เข้าใจ

"อวุ่นจิ้น ฟุ้งนี้เจ้าไม่ต้องออกไปไหน อยู่รอเจ้าแก็ร้านอันณัณมาเก็บเงินที่คฤหาสน์นี้ละ พอจ่ายเงินแปดร้อยตำลึงให้เขาแล้วเจ้าก็เอากำไรที่เหลือสองร้อยตำลึงไปที่โรงทอผ้า นับ ๆ ดูแล้วพวกเราไม่ได้จ่ายค่าแรงช่างฝีมือมาครึ่งปี เงินนี้เอาไปจ่ายชดเชยให้พวกเขาได้แล้วกัน!"

เขานิ่งไป นึกถึงเมื่อครั้งท่านปู่ผู้ล่วงลับเคยเล่าว่าตอนที่สกุลสุ่ยรุ่งเรืองที่สุดนั้น พวกเขามีโรงทอผ้าหลายสิบแห่ง เครื่องทอผ้าหลายพันเครื่องทำงานพร้อมกัน พอนึกเปรียบเทียบภาพเหล่านั้นกับสภาพซบเซาในตอนนี้นะ เขาก็ยิ่งเคียดแค้นชาวแมนจูอย่างช่วยไม่ได้

ข้าเร้วก็ต้องการवादล้างพวกแมนจูให้สิ้นซาก เขาคิดในใจ แต่เพราะรู้ว่าพี่สาวหวั่นใจเรื่องนี้มาแต่ไหนแต่ไร สุดท้ายจึงพูดแค่เพียงว่า "ถ้าเขา

เงินไปจ่ายค่าแรงช่างฝีมือเสียหมด แล้วจะเหลือเงินไว้แปรรูปเส้นไหมหรือ"

"ถ้าไม่ใช่เพราะใช้จ่ายกับการแปรรูปเส้นไหมไปมาก ข้าจะค้างเงินเดือนช่างฝีมือเช่นนี้หรือ"

"ท่านควักเงินผั่งนั้นมาโปะผั่งนี้ แล้วเช่นนี้เมื่อไรจะโปะกันสิ้นสุดเสียทีพี่ใหญ่ ท่านไม่เคยคิดเรื่องเลิกกิจการเลยหรือ อย่างไรก็ตามเสียพวกเราก็ยังมีที่ดินสำหรับปล่อยเช่าได้ ลำพังแค่ค่าเช่าที่ดินก็เพียงพอที่จะเลี้ยงพวกเราทั้งครอบครัวแล้ว' หากเก็บกิจการหน้าร้านไปได้ เขาก็จะดำเนินกิจการส่วนตัวได้ง่ายขึ้น แล้วก็รวบรวมกำลังสำหรับแผนด้านซิงกู่หมิงของเขาได้เร็วขึ้นด้วย

"เหลวไหล ช่างฝีมือที่โรงทอผ้าทุกวันนี้ก็คือช่างเก่าแก่ที่อยู่กับสกุลสู่ยมาหลายสิบปี ถ้ากิจการทอผ้าปิดตัวลง เจ้าจะให้พวกเขาไปทำงานที่ไหน"

"เช่นนั้นจะต้องเลี้ยงพวกเขาไปอีกร้อยปีหรืออย่างไร"

"ก็นอกเสียจากว่าเจ้าจะทำใจไล่พวกเขาไปเร็วอนข้างนอกได้"

สู่ยอวินจิ้นก้มหน้า กำหนดแนบ ไม่ว่าจะไล่คนไปหรือเก็บคนไว้เขาก็ไม่ยอมเลือกทั้งสองทาง สุดท้ายความโกรธแค้นทั้งหมดก็พุ่งไปที่ราชสำนัก

"เอ๊ะ?" สู่ยอวินชูที่เดินนำพลันส่งเสียงอุทานอย่างประหลาดใจ

"อะไรหรือ" สู่ยอวินจิ้นรีบพุ่งตัวขึ้นหน้าคู้มกันพี่สาว

"อย่าทำเป็นกระต่ายตื่นตูมหน่อยเลย" สู่ยอวินชูเดินอ้อมร่างเขา แล้วเลี้ยวเข้าตรอกด้านขวามือ

ชายชุดแดงผู้หนึ่งนอนอยู่ในตรอกนั้น แวบแรกที่เห็นนางยังคิดว่าเป็นศพคน ทว่าพอเพ่งดูดี ๆ ก็เห็นร่างนั้นกำลังเคลื่อนไหวคล้ายกับพยายามจะลุกขึ้น ทว่าเรี่ยวแรงไม่อำนวย

σύอวีนซุ่น่งย่อง ๆ มองเขา ใบหน้าของชายหนุ่มซีดเผือด ซ้ำยังเงื้อ
แหวทมองคล้ำราวกับกำลังป่วยหนักหรือบาดเจ็บสาหัส

"นี่ ท่านไม่เป็นไรใช่หรือไม่" นางยื่นมือไปหมายจะจับตัวชายหนุ่ม

σύอวีนจิ้นรีบวิ่งพรวดมาบัตมีอนาง "หญิงชายต้องระวังกิริยา ท่าน
ไม่รู้หรืออย่างไร" ในเมื่อต้องปกป้องชื่อเสียงพี่สาว เขาก็จะไม่ยอมให้นาง
ทำอะไรนอกกลุ่มนอกรทาง

σύอวีนซุกะพริบตา นึกสงสัยว่าตัวนางคิดไปเองหรือไม่ ตอนที่
ชายหนุ่มผู้นั้นได้ยินคำพูดของน้องชายนาง ริมฝีปากขาวซีดก็กลับโค้งขึ้น
เป็นรอยยิ้มบาง ๆ ทว่าน่ารักยิ่ง

ชายหนุ่ม? น่ารัก? มีหน้าซ้ำยังสวมใส่ชุดสีแดงสด นอนอยู่ใน
ตรอกมืดไร้ผู้คน? นับเป็นภาพมหัศจรรย์มาก น่าสนใจยิ่ง!

นางผลักน้องชาย "ข้าไม่จับตัวเขาก็ได้ เจ้าจับแทนข้าคงไม่มีปัญหา
กระมัง"

σύอวีนจิ้นขมวดคิ้ว เขาเองก็ไม่อาจนิ่งดูตายเมื่อเห็นคนใกล้ตาย
เช่นกัน ทว่าก็ยังลึกลับใจเมื่อนึกได้ว่าครอบครัวยากแค้นของตนจะมีภาระ
เพิ่มขึ้น

"เร็วสิ!" นางเร่งเขา

"พี่ใหญ่ พวกเรา...ไม่อยู่ในฐานะที่จะช่วยใครได้..." สีหน้าเขาบอก
ความไม่สบายใจ

"ถ้าเจ้าทนเห็นเขาตายได้ พวกเราก็กลับบ้าน" นางค้อนปะหลับ
ปะเหลือกให้กับσύอวีนจิ้นที่นิ่งซิ่งไป ไม่เอ่ยเร่งน้องชายอีก แล้วเข้าไปพยุง
ชายหนุ่มเสียเอง คราวนี้จึงได้เห็นใบหน้าของเขาอย่างชัดเจน กลมอ้อมดีแท้

"อิม น่ารักน่ากินจริงๆ"

ดูเหมือนชายหนุ่มจะขมวดคิ้วเข้มทันทีที่ได้ยินคำพูดนาง เขาพยายามฝืนเปิดเปลือกตา ทว่ายังไม่ทันมองเห็นหน้าส่วยอวินชูชัดๆ ส่วยอวินจิ้งก็แยงร่างเขาไปจากนาง

"พี่ใหญ่ ท่านระวังกิริยาวาจาบ้าง หลักกรรมสอนหญิงท่านเคยอ่านบ้างหรือไม่"

"ข้าไม่ยกจำได้ว่าเคยอ่านของพรรคนั้น" นางยักไหล่ สายตาจับจ้องใบหน้าที่น่าอ่อนๆ ของชายหนุ่มไม่วางตา "ยังมองก็ยิ่งเหมือนซาลาเปา"

"พี่ใหญ่! ส่วยอวินจิ้งแทบกระอักเลือด"

ส่วยอวินชูไม่สนใจเขา นางหันไปพูดกับชายหนุ่ม "บ้านคุณชายอยู่ที่ไหน เหตุใดจึงมานอนในตรอกนี้เล่า จะให้พวกเราแจ้งทางการให้ไหม หรือว่าอยากให้ส่งท่านกลับบ้านหรือไม่" ในเมื่อนิ่งดูคายเป็นเป็น เช่นนั้นก็ช่วยให้ถึงที่สุดแล้วกัน นี่คือหลักการของนาง

ชายหนุ่มขยับคิ้ว เขาหนีออกจากบ้านมาแล้วจะกลับไปได้อย่างไร ส่วนเรื่องแจ้งทางการนะหรือ อย่าตีกันว่า พี่ชายเขามีอำนาจล้นฟ้า เขาเผลอหน้าให้ทางการเห็นเมื่อไรคงได้ถูกทหารของพี่ชายจับตัวภายในสามวัน

"นี่ ท่านพูดอะไรบ้างสิ!" ส่วยอวินจิ้งเขย่าร่างเขาอย่างสุดทน

มีเสียงดังขึ้นจากชายหนุ่มจริงๆ ทว่าเป็นเสียงไอ เขาไอจนหน้าน้ำยิ่งกว่าเดิม

"อวินจิ้ง มีมารยาทหน่อย เจ้าไม่เห็นหรือว่าเขากำลังป่วยอยู่" นางค้อนไล่ห้องชาย พอเห็นชายหนุ่มก็นึกถึงซาลาเปาที่นั่งไว้บนเตาก่อนออกจากบ้าน นึกก็บ้ายแก่แล้ว นางยังไม่ได้กินข้าวเลย ชักหิวเสียแล้วสิ

ใบหน้านี้ของชายหนุ่มช่างเหมือนซาลาเปา อาหารที่นางชอบกินที่สุดโดยแท้ ทว่าน่าเสียดายที่คำโบราณว่าไว้ 'มองบ๊วยดับกระหาย*' ได้เพียงแต่มอง ทาประโยชน์อะไรไม่ได้ นางในตอนนั้นเห็น 'หนุ่มซาลาเปา' แล้วมีแต่จะยิ่งรู้สึกหิวมากขึ้น

ส่ายอวินจินสะบัดเสียงใส่ ทว่าก็รียนนุ่มนวลลงมาก "เช่นนั้นท่านว่า มาจะให้ทำอย่างไร ส่งทางการหรือว่าส่งโรงหมอ"

นี่นางรู้สึกไปเองหรือไม่ว่าใบหน้าของชายหนุ่มนี้ดวงจณยิ่ง...เหมือนซาลาเปา

นางลองหยั่งเชิงเขาอย่างอดไม่ได้ "พวกเราพาเขากลับบ้านก่อนดีกว่า ประเดี๋ยวเขาฟื้นขึ้นเมื่อไรค่อยถามที่มาเขา จากนั้นค่อยตัดสินใจว่าจะส่งเขาไปที่ไหน"

ทันใดนั้นใบหน้าขมขื่นของชายหนุ่มก็พลิกกลับมาเรียบนิ่ง ซาลาเปากลับกลายเป็นหมั่นโถวไป

ส่ายอวินจินกำ นางเพิ่งเคยเจอคนที่ไม่รู้จักปิดบังความรู้สึกตัวเอง เช่นนี้เป็นครั้งแรก

ส่ายอวินจินตกใจ "พี่ใหญ่ ท่านล้อเล่นกระมัง พาผู้ชายแปลกหน้า เข้าบ้านเช่นนี้ชื่อเสียงท่าน..."

"ให้ตายเถอะ!" นางสูดทนแล้วจริงๆ "เจ้าเลิกบ่นเรื่องชื่อเสียงเสียทีได้หรือไม่ นำรำคาญยิ่ง! แล้วอีกอย่างคนที่ช่วยเขาก็คือเจ้า ข้าไปเกี่ยวอะไรด้วยเล่า"

* มองบ๊วยดับกระหาย หมายถึงอาการน้ำลายสอเมื่อกินถึงรสชาติเปรี้ยวของบ๊วย ช่วยให้ดับกระหายได้ ต่อมาใช้อุปมาว่าคาดหวังในสิ่งที่ไม่มีความเป็นไปได้ จึงต้องอาศัยจินตนาการปลอมตัวเอง

"ข้า..." เขาตั้งรับไม่ทัน

"ถูกต้อง เจ้านั้นล่ะคุณชายสุ่ย ตอนนี้อยู่ในมือเจ้า เจ้าคือคนที่พุงเขา ใครเห็นเขาก็ต้องคิดว่าเจ้ามีน้ำใจช่วยเหลือผู้อื่นทั้งนั้น ไม่ได้เกี่ยวอะไรกับข้าเลย" นางปัตพิเศษดินบนกระโปรงแล้วลุกขึ้นเดินไปตามทางกลับบ้าน

"แต่ว่า..." สุ่ยอวินจินแบกชายหนุ่มขึ้นบนหลังแล้ววิ่งตามนางไป เขาลดเสียงพูดลง ไม่อยากให้ใครรู้ว่าสกุลสุ่ยในตอนนั้นตกอับเต็มที่ "ดูจากสภาพเขาแล้ว... พี่ใหญ่ ถ้าจะเหมือหมอมารักษาเขาพวกเราต้องใช้เงินอีกเท่าไร"

สุ่ยอวินจินแทบล้มคว่ำหน้าคะมำเมื่อได้ยิน

"อวินจิน คนก็อยู่ในมือเจ้าแท้ๆ เจ้าพยายามสัมผัสเนื้อผ้าบนตัวเขาลึกนิด แพรพรรณระดับนี้คนธรรมดาไม่มีปัญญาสวมใส่หรือ"

จริงด้วย แม้ชุดสีแดงนั้นมองผ่านๆ จะดูธรรมดา ทว่าสัมผัสของมันกลับละเอียดนุ่มมือเนียน เนื้อผ้าลายเมฆสวยงาม ปลายแขนเสื้อและชายชุดปักตัวอักษรเป็นบทสวดอันหวาน เห็นได้ชัดว่าเป็นแพรพรรณชั้นหนึ่งของแท้ ราคาต้องขุน* คงแพงระยับ เพราะฉะนั้นครอบครัวของชายหนุ่มผู้นี้คงร่ำรวยมากกระมัง เขาเข้าใจแล้ว!

"พี่ใหญ่ ท่านคิดจะช่วยคนเพื่อเรียกเงินรางวัลใช่หรือไม่"

สุ่ยอวินจินบ๊องโง่จินตนาการของน้องชายเป็นอย่างยิ่ง ทว่านางอยากปฏิบัติกริยาของชายหนุ่มหลังจากได้ยินคำพูดนี้มากกว่า ดวงตาเฉยงซึ่งจับจ้องใบหน้าเขา ใบหน้านั้นค่อยๆ ย่นเข้าหากันน้อยๆ กลายเป็นใบหน้าซาลาเปา

* ขุน หน่วยมาตราวัดของจีน ความยาวเป็นหนึ่งในสิบของเชิยะ (จื่อหรือฟุตจีน) คือยาวกว่า 1 นิ้วเล็กน้อย ปัจจุบันคนจีนจึงใช้คำนี้ในความหมายว่า 'นิ้ว' ของหน่วยระบบอังกฤษด้วย

อีกครั้ง

นางหัวเราะเบาๆ ออกมาอย่างสุดกลั้น ช่างเป็นใบหน้าที่สนุกยิ่ง!
ต่อให้เรียกเงินรางวัลไม่ได้ แต่เรียกรอยยิ้มจากนางได้ก็นับว่าคุ้มค่าแล้ว

"เจ้ารู้หรือว่าบ้านเขาอยู่ที่ไหน"

"ข้าไม่รู้"

"เช่นนั้นจะไปเรียกเงินรางวัลได้อย่างไร"

"ถ้าพูดเช่นนั้น เจ้าหมอนี้ก็ไร้ค่าโดยแท้ล่ะสิ!"

สัปดาห์วันซูหัวเราะดังกลั่น นางเห็นแล้ว ใบหน้าซาลาเปาของชายหนุ่ม
กลายเป็นเสี้ยวหลงเปาไปแล้ว ความคิดแฉ่งๆ พลันผุดขึ้นในบัดดล
นางส่งชายหนุ่มไปเล่นปาที่ตามหัวถนนก็ยังได้ เขามีความสามารถถึง
เพียงนี้ มีหรือจะไม่ได้เงินจากคนดู!

ทอริค ปกใจ

เมื่อตราช่างออกกฎห้ามดร็วเรื้อน
มีเดร็วทอผ้าเกินนี้ร็วเดร็ว
สกุวลุ่ยที่เคยเป็นผู้นำเรื้อนผ้าทอก็ตกต่ำหากน
ถ้าไม่สนาน 'อวิ้นฐุ' ดอขประดับประดับ
ก็ไม่รู้จึรึบ ว่าทุกชีวิตในเดร็วจะอยู่กันอย่างไร

ทุกวันนงจะออกไปตกลบการด้
หากวันนนี้นงกลับเก็บทอวาเปาทอบดำมาได้
แม้เจ้าตัวไม่ปรปากพูดอะไร
แต่ดูจากอาการนก็รู้ที่นทำเป็นขันนนาน
ที่มีเพียงคนสุขตักดีในนกับเท่านั้นจึงจะมิได้
การชานนในนนี้ก็เพื่อรอตักตวนกัร็วไรในกายนนี้

สุขอวิ้นฐุมีสายตาเฉียบคมมาตลอด
เพียงเดร็วนี้ที่นนานประเมินสนิดำต่ำไป
เพราะอีกฝ่ายมิใช่เพียงอื้อนหรือเชื้อพระวศัรรรพดา
ทว่าเป็นถึงพระอนุชที่จักรพรรดิทรบโปรดปรานที่สุด!
พฤติการณนงนนานยามนี้ใช้เป็นการกุศตวิ
ดนเรียกดำได้จากจักรพรรดิหรือไม่!!

Jamsai Customer Care
ดูแลนิกอ่านด้วยใจ
โทร. 0-2840-4800
www.jamsai.com

พากกว่ารัก

ISBN 978-616-06-1086-0

9 786160 610860

ราคา 149 บาท